

Profilul robului lui Hristos:
mijlocitor și profet

DANIEL MUREȘAN

Profilul robului lui Hristos:
mijlocitor și profet

Cuprins

Prefață	7
-------------------	---

Mijlocitor

Rugăciunea de mărturisire a păcatelor	15
Rugăciunea de mijlocire	26
Botezul și darurile Duhului Sfânt– considerații generale	44
Cuvântul de înțelepciune	59
Cuvântul de cunoștință	68
Credința	80
Darul vindecărilor	91
Puterea de a face minuni	102
Prorocia	112
Deosebirea duhurilor	122
Felurite limbi	133
Tălmăcirea limbilor	139
Dragostea: calea căutării și a manifestării darurilor	145
Păstrarea plinătății Duhului	153
Rugăciunea pentru botezul cu Duhul Sfânt	161
Rugăciunea prin Duhul	172
Rugăciunea necurmată	179

Profet

Profetul – un glas ce strigă în pustiu	189
Omul de care se poate folosi Satana	195
Dragostea dintâi	204
Trezire spirituală sau doar o trezire a sentimentelor?	214
Starea de trezire spirituală	220
Miza trezirii spirituale	226
Pasul 1: Cercetarea personală	231
Pasul 2: Pocăința inimii pentru iertarea păcatelor	237
Pasul 3: Mărturisirea păcatelor	243
Pasul 4: Descătușarea sufletului de legăturile întunericului.	250

Pasul 5: Trăirea și slujirea prin credință	257
Pasul 6: Resuscitarea duhului prin Duhul lui Dumnezeu.	262
Pasul 7: Întărirea sufletului prin rugăciune.	268
Pasul 8: Edificarea sufletului prin Cuvânt.	274
Pasul 9: Nevoia de îmbrăcare cu putere.	279
Pasul 10: Sfințirea continuă - dovadă a mântuirii și condiție a răpirii	284
Epilog	289

„El, rob al lui Hristos,
totdeauna se luptă pentru voi în rugăciunile sale,
pentru ca, desăvârșiți și deplin încredințați,
să stăruiiți în voia lui Dumnezeu.”

Coloseni 4:12

Prefață

Ca ambasadori ai Împărăției lui Dumnezeu în mijlocul împărăției lumii în care trăim, fiecare dintre noi trebuie să regăsim, într-o măsură mai mică sau mai mare, aceste caracteristici în formarea noastră spirituală.

Portretul robului Domnului Isus Hristos este definit de patru caracteristici: mijlocitor, profet, păstor și reformator. În prezentul volum vom analiza primele două caracteristici; următoarele două vor fi analizate într-un alt volum.

În lucrarea de față, fie că ești sau nu ești un slujitor al Cuvântului, îți prezint, cititorule, un portret biblic al robului lui Hristos. În accepțiunea sa biblică, expresia „rob al lui Hristos” sau „rob al lui Dumnezeu” îi definește atât pe slujitorii lui Hristos puși deoparte să vestească Evanghelia Sa, „Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Hristos, către toți sfinții în Hristos Isus, care sunt în Filipi, împreună cu episcopii și diaconii” (Filip. 1:1), cât și pe orice credincios, care, după ce a fost izbăvit de robia păcatului, s-a făcut, de bunăvoie și din dragoste, un rob al Celui ce l-a izbăvit: „Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică” (Rom. 6:22).

În timp ce în istoria biblică vom putea distinge oameni care au avut din partea lui Dumnezeu chemarea de a fi prin excelență mijlocitori, păstori, reformatori sau profeți, în viața fiecărui credincios în Hristos sau a fiecărui slujitor al lui Dumnezeu, trebuie să se distingă, mai mult sau mai puțin, cele patru trăsături spirituale. Ca ambasadori ai Împărăției lui Dumnezeu în mijlocul împărăției lumii în care trăim, fiecare dintre noi trebuie să regăsim, într-o măsură mai mică sau mai mare, aceste caracteristici în formarea noastră spirituală. Mai întâi în momentul nașterii noastre din nou și apoi în momentul botezului

nostru cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, aceste patru caracteristici spirituale ne-au fost înscrise cu degetul lui Dumnezeu în caracterul nostru și în profilul spiritual al omului nou. În măsura păstrării plinătății Duhului în viața noastră și în funcție de situația și cadrul spiritual în care ne găsim la un moment dat, aceste trăsături spirituale vor răzbate și vor ieși la suprafață, cu ajutorul Duhului Sfânt. Să le survolăm împreună în continuare.

Mijlocitorul se raportează cu precădere la Dumnezeu. El intervine înaintea lui Dumnezeu, în favoarea oamenilor. El sare în ajutorul acestora în situații de criză de un fel sau de altul, apelând la singurul care poate da ajutor. Slujba mijlocitorului se aseamănă cu slujba celor de la SMURD (Serviciul Mobil de Urgență, Reanimare și Descarcerare). „Scopul SMURD este transferul unui echipaj medical spitalicesc, cu dotarea necesară, la locul unde se află un pacient în stare critică, în vederea acordării de asistență medicală de urgență, calificată” (smurd.ro). Dacă ar fi să definim, prin comparație, scopul slujbei rugăciunii de mijlocire și misiunea mijlocitorului, am putea spune astfel: „Mijlocitorul urmărește transferul prezenței și al puterii lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, la locul unde se află un suflet în stare critică, în vederea rezolvării stării lui de urgență nevoie fizică, psihică sau spirituală și pentru reanimarea și descarcerarea sa spirituală.” Mijlocitorul este un om al Duhului lui Dumnezeu, prin excelență: în întreaga sa lucrare, el este înștiințat, călăuzit, mișcat, mânat și apucat de Duhul lui Dumnezeu.

Mijlocitorul acționează urgent, hotărât și continuu. El nu își poate permite pauze sau sincope în slujba mijlocirii, știind că viața spirituală a sufletelor depinde de intervenția sa înaintea lui Dumnezeu. Mottoul celor de la SMURD este următorul: „Cine salvează o viață salvează o lume întregă.” În mod similar, mijlocitorul care, prin mijlocirea sa, salvează un om, declanșează un șir binecuvântat de alte evenimente spirituale pe care Dumnezeu le va săvârși în și prin persoana astfel salvată.

Monica, mama lui Aureliu Augustin, un tânăr rebel care s-a cufundat în mocirla păcatului și a atras și pe alții împreună cu el, a luat cerul cu asalt în ani lungi de mijlocire în rugăciune pentru fiul ei. În vremea agoniei și a luptei sale spirituale, această mamă evlavioasă nu-și putea imagina că Domnul îi va da, ca răspuns la mijlocirea ei, mult mai mult decât putea ea cere și gândi: acest tânăr rebel a devenit Sfântul Augustin (354–430 d.H.), un om care a condus înspre

Dumnezeu generația lui și cele viitoare până în zilele noastre, mai mult decât un rege.

Ca să înțelegem nevoia imperioasă a slujbei de mijlocire, trebuie să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să știm cum lucrează El. Pentru a-Și împlini lucrarea de răscumpărare și mântuire a oamenilor și de restaurare a Împărăției Sale uzurpate de diavol, Domnul a hotărât să facă echipă împreună cu omul. Ca să exemplificăm, cităm aici 1 Corinteni 3:6-7, un pasaj care se referă la slujbele de semănare și de udare ale Cuvântului: „Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească, așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic, ci Dumnezeu, care face să crească.” Referindu-ne explicit la slujba mijlocirii în rugăciune, facem apel la Ezechiel 22:30, un Cuvânt care face trimitere la slujba sfințirii și a rugăciunii: „Caut printre ei un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc, dar nu găsesc niciunul!” Ca să înțelegem locul și rolul rugăciunii în planul lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor, găsim în pasajul 1 Timotei 2:1-9, mai întâi, că Domnul dorește ca toți oamenii să fie mântuiți (v. 4). Apoi, pentru mântuirea oamenilor, El a rânduit ca Domnul Isus Hristos să fie prețul de răscumpărare pentru toți (v. 5-6). În continuare, Domnul a rânduit ca mântuirea prin Hristos să fie proclamată (v. 7). În cele din urmă, El cere ca bărbații și femeile să se roage: „Vreau dar ca bărbații să se roage în orice loc și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli. Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase” (v. 8-10).

Profetul se raportează cu precădere la revelația divină cu privire la viitor. Prin Duhul, el vede viitorul prin prisma prezentului. Ținta lui, din partea lui Dumnezeu, este punerea poporului lui Dumnezeu într-o stare după voia lui Dumnezeu în prezent, pentru ca viitorul spiritual al acestui popor să fie unul strălucit. Starea spirituală normală a Bisericii Domnului Isus Hristos este starea de veghere spirituală, de aceea ținta profetului este trezirea Bisericii. El vorbește și slujește având mereu înaintea ochilor săi acest deziderat. Profetul nu are liniște până la atingerea acestui scop divin pentru poporul lui Dumnezeu. Nimic altceva nu îl mulțumește, pentru că Dumnezeu a aprins în inima lui un foc ce nu poate fi stins nici de el, nici de alți oameni și nici de diavol. Dorința de veghere spirituală arde ca un

foc în inima profetului și nu se va stinge decât odată cu stingerea lui din viață.

Chemarea profetului din partea Celui care l-a trimis este o chemare la trezire spirituală. În mod invariabil, această chemare la trezire începe cu o chemare la identificarea și osândirea păcatului. Primul acord din portativul unei treziri spirituale autentice este pocăința față de Dumnezeu cu privire la păcat. Chemarea la trezire spirituală este în primul rând o chemare la pocăință. Cu o precizie micrometrică, profetul distinge, prin Duhul, păcatele din viața poporului și le osândește cu o îndrăzneală și cu un curaj neomenesți. Cu toate că această slujbă de demascare și de osândire a păcatului îi aduce necazuri cu nemiluita, nici el nu se poate opri și nici alții nu îl pot opri. Câtă vreme va avea suflare, el va chema poporul la pocăința de păcat și la trezire spirituală: „M-ai înduplecat, Doamne, și m-am lăsat înduplecat; ai fost mai tare decât mine și m-ai biruit! În fiecare zi sunt o pricină de răs, toată lumea își bate joc de mine. Căci ori de câte ori vorbesc, trebuie să strig: «Silnicie și apăsare!» Așa încât Cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară și batjocură toată ziua. Dacă zic: «Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în Numele Lui!», iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot” (Ier. 20:7–9).

În lucrarea apostolului Petru, de exemplu, distingem chemarea sa profetică din partea lui Dumnezeu, chemarea de a trezi biserica și de a o păstra într-o stare de veghe spirituală: „De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos” (1 Pet. 1:13). Profetul are misiunea de a păstra poporul lui Dumnezeu într-o stare de veghere spirituală, apelând la învățăturile vechi, sănătoase și curate ale Cuvântului și la trecutul glorios al lucrării lui Dumnezeu: „Dar socotesc că este drept, cât voi mai fi în cortul acesta, să vă țin treji aducându-vă aminte ...” (2 Pet. 1:13). Să fim atenți deci, la toate inovațiile moderne din viața și lucrarea bisericii contemporane, care nu sunt ancorate în Cuvântul lui Dumnezeu și nu au corespondent în trecutul glorios al vremurilor de trezire spirituală autentică. Prin mesajele sale îndreptate spre credincioși, profetul face mereu un apel la trezirea rațiunii lor luminate de Duhul lui Dumnezeu: „Preaiubiților, aceasta este a doua epistolă pe care v-o scriu. În amândouă caut să vă trezesc mintea sănătoasă prin înștiințări” (3:1).

Ne aliniem și noi cuvintelor lui Iov care, în mijlocul cuptorului suferinței, lovit fiind de Satana și urmărit pe nedrept de prietenii săi, oftează din străfundul ființei lui spunând: „O! Aș vrea ca vorbele mele să fie scrise, să fie scrise într-o carte; aș vrea să fie săpate cu un priboi de fier și cu plumb în stâncă pe vecie ...” (Iov 19:23–24). Și Domnul i-a împlinit dorința, căci vorbele lui au fost scrise în cartea care-i poartă numele. Slujitorul de azi al Cuvântului va fi și el încercat și lovit, atunci când este credincios chemării cerești și proclamă cuvintele lui Dumnezeu sub ungera Duhului Sfânt. El trebuie să fie la fel de încrezător ca și neprihănitul Iov care, sub ploaia loviturilor celor de aproape și ale celor de departe, își mărturisea încrederea în Dumnezeul cel nevăzut, dar Atotprezent și spunea: „Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu. Atunci veți zice: «Pentru ce-l urmăream noi?» Căci dreptatea pricinii mele va fi cunoscută” (v. 25–28).

Cea mai mare parte a învățăturilor și a temelor cuprinse în lucrarea de față au fost scrise, prin harul Domnului, pentru perioada anilor 2014–2019, ca lecții lunare pentru instruirea slujitorilor din bisericile locale din Comunitatea Regională Penticostală Brașov, sub titlul generic *Ghid pentru instruirea slujitorilor bisericii*. Aceste teme au fost elaborate, cu ajutorul Domnului, anual. Deși ele sunt de sine stătătoare, există posibilitatea întrepătrunderii unora dintre idei, de la o temă la alta. În lucrarea de față s-a încercat gruparea lor în forma prezentată la început, o grupare pe care o mărturisim de la început ca fiind nedesăvârșită. Am încercat totuși această structură din dorința de a puncta și a contura într-un mod cât mai clar cu putință, în acest cadru, cele patru dimensiuni majore ale chemării Domnului pentru copiii și slujitorii Săi.

Se recomandă folosirea acestei lucrări atât pentru studiul personal, cât și ca manual de studiu pentru grupul slujitorilor bisericii locale.